

Szakadozó nemzedékcseré és halványuló nemzettudat

Tények

Az OECD-országok (a nyugat-európai országok, az USA, Kanada és Ausztrália) évkönyve bennünket is érintő adatokat közöl a bevándorlásról. A hivatalos közlemény szerint a 2004 és 2013 közötti időszakban a mai Szerbiából legálisan (az ottani állami szervek által bejegyezve és az egészség- és nyugdíjbiztosító intézetek kimutatása szerint) évente 26 000 fő, főleg fiatal (vagy egyedül, vagy családotul) vándorolt be az OECD-országokba. Ez a szám egy átlagot mutat az említett idősakra. 2012-re 39 000 főre emelkedett a bevándoroltak száma.

Még a titói korszakból ismert számsorokra támaszkodva állítható, hogy a bevándorlók között biztosan 4-5 százalék a délvidéki magyarok aránya (s nem 3 százalék, mint Szerbia összlakossága esetében). Az átlag azonban eltakarja a folyamat gyorsuló jellegét, a valóság ugyanis az, hogy minden évben növekedés áll fenn az előző évhez képest.

Ez után a korszak után valóságos katasztrófa következett. Már 2013-ban hivatalosan, legálisan 45 000 fiatal vándorolt be az OECD-országokba, és a bevándorlás folyamata még mindig nem akar csillapodni. 2015-ben a fiatal bevándoroltak száma 58 000-re emelkedett. Ezekben a számokban a főiskolát és egyetemet végzettek aránya a hivatalos becslések szerint 12–15% volt. Csakhogy a bevándorlási folyamatnak a hivatalos oldalán kívül van egy nem hivatalos része is, amely arról tájékoztat, hogy ezek a számok akár háromszor is nagyobbak lehetnek.

Az OECD 2013-ra vonatkozó évkönyve 61 000 olyan főiskolai és egyetemi végzettségű bevándorlót mutatott ki, aki Szerbiából érkezett. Ők állami okmányokkal rendelkeztek.

Nagyon nehéz becslést adni arról, hogy élnek azok, akik nem legálisan tartózkodnak, hanem „bujkálnak” az OECD-országokban.

A német statisztikai intézet 800 000 főre becsülte a Németországban hivatalosan és nem hivatalosan tartózkodó „szerbiai eredetűek” számát.

Ausztria szerint Bécsben legálisan 99 082 „szerbiai eredetű” bevándorló tartózkodott. Viszont a szerbiai becslések arról tanúskodnak, hogy Bécsben 180 000 „szerbiai eredetű” bevándorló élt (a banki pénzátutalások lehetővé tesznek ilyen becslést).

Az OECD-országokban minden „szerbiai eredetű” bevándorló, így a vajdasági magyarok is diszkrimináltak (hivatalosan azok az OECD-polgárok nem diszkrimináltak, akik egyik OECD-országból a másikba vándoroltak, és munkát vállaltak, de szerintem ez is csupán mese, és csak papíron létezik).

A „szerbiai eredetű” bevándorlók főleg alkalmi, szezonális és más szolgáltató munkát végeznek. Védtelenek. Kiszolgáltatottak. A szakszervezetek által biztosított érdekvédelmen kívüli páriák.

Az OECD-országoknak (s ezekben az uralkodó politikai és gazdasági elitnek, osztálynak) alapvető érdekük fűződik ahhoz, hogy sohase történjen teljes és megbízható kimutatás a bevándorlókról.

Célunk nem az, hogy azzal foglalkozzunk, hogy netalán egy „szerbiai eredetű” szerencsés nő egy milliomoshoz ment férjhez, vagy a nagy tömegeből kit fogadott be a befogadó ország, illetve uralkodó osztályai. Bizonyítottan tudjuk, hogy a „szerbiai eredetűnek” a gyerekei ritkán kerülnek be a főiskolákra és egyetemekre. Az érdekel bennünket, hogy egészében véve „a szerbiai eredetűeknek” (köztük a vajdasági/délvidéki magyaroknak) milyen társadalmi, politikai, gazdasági és morális fölemelkedési lehetőségei vannak, hogy elérjék azt a szintet, amely eleve adott a befogadó ország polgárainak. Megfigyelések (s a visszatértek narratívái) bizonyítják, hogy:

- a) rossz, a legrosszabb munkahelyeket kapják;
- b) fizetésük az ottani megélhetési költségekhez viszonyítva sajnálatos;
- c) gyermekeik a legrosszabb iskolákba járnak;
- d) egészségügyi szempontból védtelenek.

A „szerbiai eredetű” polgárok és munkások (köztük a délvidéki magyarok) nem egyenjogú EU-s polgárok.

Természetesen ezen a helyzeten most rengeteget javít az, hogy a délvidéki magyarok tömegesen kérik és kapják meg a magyar állampolgárságot és útlevelet. Az OECD-országok adminisztrációja, közigazgatása, minden állami szerve és az ott működő vállalatok azonban tudják a kitöltött űrlapok alapján, hogy ki az, aki valóban EU-s polgár. (2014-ben Magyarországról az OECD-országokba 96 000 fő vándorolt be az évkönyv szerint. Ők jobb helyzetben vannak, mint a „szerbiai eredetűek”, de őket sem várja földi mennyország; ők is alantas munkára számíthatnak. Hogy miért? Majd látni fogjuk, hogy mire és kire van a Nyugatnak szüksége.)

Mi a kivándorlás következménye a Délvidéken?

1) Az emberi közösségi élet elvesztette természetes szakaszait. Ahol csak öregek maradnak, ott nincs nemzedékcseré: többé nem érezhető a mindennapi életben, nem látható a gazdasági tevékenységben és azon kívül. Az öregeket egyre kevesebb fiatal veszi körül, nem látják sem a saját, sem a rokonaik, sem a barátaik és ismerőseik gyerekeit.

Egyik-másik külföldön megöregedett vagy idő előtt kidőlt munkás, vagy sikertelen ember visszajön a régi környezetébe, amelyet odahagyott 10-15-20 évvel előtte – s nem talál senkit, akit hátrahagyott. Néha, akaratlanul is idegen nyelven akarja üdvözölni, köszönteni új szomszédját, nem is tehet mást, mert időközben ismeretlen, más anyanyelvű szomszédokat kapott.

Halványuló tudattal mesél a leélt éveiről úgy, mint a turista az élményeiről. Valójában senki sem érti az élményeit, bár a hallgatósága színleli az érdeklődést. Ezek nem közösségi, mindenki által megélt és megtapasztalt, érzelmileg is átháttott élmények.

Természetesen most már végre anyagi támogatás is érkezik az anyaország részéről azok

számára, akik helytálltak és maradtak. Gondolok itt a Prosperitati Alapítvány támogatására, a vállalkozások serkentésére. Tudni kell azonban, hogy ez a támogatás éppen annyi időt késett, ahány évtizede van a kisebbségi magyarság kisebbségben, megnyomorított, ellehetetlenített sorsban. Tudatában vagyok annak, mikor ezt mondom, hogy az anyaországnak nem volt idáig semmilyen lehetősége a támogatásra. Ez az első alkalom. Ez azonban a népességfogyatkozást már nem állítja meg, csupán lassítja. Nem kárörvendezésből mondom, de a szerbek semmit sem kaptak azzal, hogy Trianon nyertesei voltak, s azután száz évig azt hitték „szabad a gazda”; sanyargathatják a magyart kedvükre. Nem lehet szabad az a nép, amely a másikat elnyomja.

A szerbek ma szorgalmasan olvasgathatják Milorad Pavić *Kazár szótárát*, ezt a nagyszerű és becsületes szépirodalmi alkotást. A győzedelmes őrjöngéseik önpusztítóvá váltak. Lényege az örökös félelem és rettegés. Most már tudják, hogy csak pár évtized, és akár kisebbségi sorban lesznek a saját hazájukban.

Pörölköm a politikai közhelyeket és frázisokat. Például: azért küzdöttünk, hogy szabad legyen minden, s így a munkaerő-vándorlás is az EU-ban.

Ez így nem működik!

Természetesen elutasítjuk a régi rendszer emberi jogokat tipró valóságát. Nem vagyok képes azonban arra, hogy olyan szabadságot fogadjak el, amely a népem létét veszélyezteti. Nem fogadhatom el a gazdaságilag fejlett OECD-országok kivándorlásra ösztönző politikáját és gazdasági intézkedéseit (köztük a fosztogató privatizációt) a közép-európai térségben. Nemcsak ösztönzik a kivándorlást, de kényszerítenek is rá.

A ránk kényszerített szabadság önmagában véve ellentmondás; önmaga tagadása. A szabadság tagadása. A szabadságnak mindig potenciális lehetőségnek kell maradnia minden ember számára a rossztól való menekülésre. Lehetőség arra, hogy az ember akarata szerint változtasson a rossz körülményeken.

A szabadság azonban nem a minden létező közösség tagadása. Főleg nem az otthonhoz, hazámhoz, nemzetemhez való jog tagadása. Mi azonban ma szemtanúi vagyunk annak, hogy a szabadság nevében százezreket csapnak be,

önös érdeküknek megfelelően, s ezáltal veszélyeztetik a kis népek fennmaradását. Az, amit kínálnak, nem szabadság, hanem még nagyobb rabság, egy új rabszolgaság.

A külső vándormozgalom és a negyedik ipari forradalom

Az úgynevezett „cyber-physical system”-megoldások a távközlésben és adatfeldolgozásban lehetővé teszik a termelés és értékesítés idővesztés nélküli folyamatát. A „gyorsuló idő” következtében az ipar, a kereskedelem és egyes szolgáltatások szinte egy folyamatba olvadnak. Ez a negyedik gazdasági-ipari forradalom lényege.

1) Ebben az egységes folyamatban is vannak és lesznek jobb, illetve rosszabb munkák, munkahelyek.

2) Szükséges és szükségtelenné váló munkahelyek, valamint foglalkoztatottak, szakmák és foglalkozások.

3) A bankok, biztosítóiintézetek és börzék, egyáltalán a pénzügyi szektor működése egy rendkívül veszélyes, akár Soros György nevével is jellemezhető, majd száz évig tartó becsapáson alapuló, spekulációval és piramisjáték-szerű ötletekkel teli tevékenység volt. Az új ipari forradalom ennek vethetne véget valódi (és nem papíron lévő) ártermelés és -értékesítés révén, amelyhez naprakész pénzügyi ellenőrzés társulna.

Ha demográfiai szempontból vizsgáljuk meg ezt a küszöbön álló ipari forradalmat, a következők állapíthatók meg:

1. Mind az iparban, mind a kereskedelemben, de a pénzforgalmi szektorban és a szolgáltatások egyes területén is sok millió munkavállaló fog munkaerő-felesleggé válni, és az eddigi munkahelye meg fog szűnni!

2. Nagyon magas szaktudású, de nem nagyszámú munkavállalóra lesz szükség. Az OECD-országok maguk is ki tudják iskoláztatni őket, ha kell, megvehetik a nemzetközi munkaerőpiacon.

3. Szakképzetlen ázsiai és afrikai bevándorlók akár milliói hiába dörömbölnek az OECD-országok határán! Az iparban, kereskedelemben, pénzügyi szektorban nem fognak munkát kapni. Nincs rájuk szükség, mert ők nem minimalizálják a költségeket, nem maximalizálják a profitot.

Hatalmas a veszélye annak, hogy ezt a szakképzetlen, iskolázatlan tömeget – miután Közép-Európát megtépázzák emberi erőforrásaitól, ide fogják áttelepíteni, akarják, nem akarják, durva vagy finom erőszakkal. Vendégmunkások nem lehetnek (nagy fizetést kellene adni nekik!), nem kaphatnak (politikai) menekültstátust sem (ez is csak meghatározott időre vonatkozik). Szociális teherként maradnak, amitől mindenki igyekezik megszabadulni. Tehát csak nagyon korlátozott, kevés számú arab és néger bevándorlóra van szükség. A fölösleget be akarják tuszkolni Közép-Európába.

Ez nem fog menni, még a jótékonykodó „keresztény” Európában sem, bármit gondoljanak is erről az OECD-országokban. Ezt a tanulásra, szakképesítésre képtelen ázsiai, afrikai terhet lehetetlen felvállalnia Közép-Európának, mert erre nincsenek sem gazdasági, sem pénzügyi tartalékai, sem ehhez szükséges szociális hálója és lehetőségei.

4. Másrészt, ha az OECD-országok bármikor emberierőforrás-hiánnyal fognak küzdeni, továbbra is a közép-európai és dél-európai országok felé fordulnak majd. Azonos hitről, vallásról és kultúráról van szó. Ez az emberi erőforrás a legrövidebb idő alatt átképezhető, gyorsan munkába lehet állítani, haza is lehet küldeni, ha nem kell. Sajnos, eddig mindent meg lehetett tenni vele.

5. Ez a politika idáig mindig sikeres volt, de egészen biztos, hogy a jövőben nem lesz eredményes. Miért? Ezek a közép-európai országok – bár ezer éve a nyugati kereszténységhez tartoznak, vallásuk és kultúrájuk szerint is – szerencsétlenségükre kis országok. Azonban mindegyik gazdag történelemmel rendelkezik, s ezt nem fogja hagyni eltemetni. Ha kell, új hatalmi központok felé fog fordulni a többpólusú világban! Hangsúlyozom, történelmük és hagyományaik önállóan is képesek fejlődni, szokásaik és életmódjuk kiegyensúlyozott, népi kultúrájuk (népzenéjük, népköltészetük, néptáncaik) messze felülmúlják bármelyik nyugat-európai országét. Elit kultúrájuk (filozófia, szépirodalom, zene, képzőművészet és iparművészet) időben bár késik a nyugati mögött, hatalmas alkotásokkal büszkélkedhet.

Sajnos, a műszaki tudományokban és a tökéletes technikában lemaradtak. Ez azonban pótolható! Az OECD-országok ostoba politikájából

kifolyólag most végveszélybe került a közép-európai országok népessége, megmaradása, azért mert sok százezer fiatal kivándorlásra kényszerítettek, elfogadhatatlan gazdasági intézkedésekkel, a gyarmati lakossággal szemben alkalmazott trükkjeikkel és maroktelefonjaikkal.

Ennek következtében:

a) Szinte minden társadalmi rétegben tapasztalható a nemzedékcseré hiánya;

b) Minden gazdasági ágazatban és tevékenységben hiányzik a nemzedékváltás lehetősége;

c) Minden fontos szakmában, foglalkozásban és tudományágban lehetetlenné vált a nemzedékváltás. Elvész a szülőföldön a termeléshez és műszaki haladáshoz szükséges emberi erőforrás.

d) A családi összetartást és közösséget városon és falun egyaránt szétzilálták, „virtuálissá” tették. A kivándorlásnak csak egy oka van, az pedig egzisztenciális.

Az a sok millió fiatal, aki kivándorolni kényszerült a közép-európai országokból, alig van jobb helyzetben az OECD-országokban, mint az ázsiai, afrikai „migráns”. Legnagyobb része alkalmi és időszakos munkából tengeti életét, s várja a holnapot: talál-e munkát, vagy sem. Egyszobás lakást bérel együtt már 10-15 fiatal, ha nem akar jótékonyági szervezethez fordulni a hajléktalannak kijáró segélyekért. S várja, a megtakarított pénz lehetővé teszi-e a visszatérést a szülőföldre.

Továbbra is a költségek minimalizálása és a maximális profitszerzés a cél. A munkaerőpiacon is ez az emberi élet és érték egyetlen mércéje.

Tanúi vagyunk az automatizációnak, robotizációnak, digitalizációnak, komputerizációnak a kereskedelemben és a szolgáltatásokban is. Nem sok idő kell, és ismét nagyméretű elbocsátásoknak lehetünk tanúi a pénzügyi szektorban, államigazgatásban, szolgáltatásokban stb. (Egy világhálózattal rendelkező bank, konzorcium például máris közölte, hogy „rövid időn” belül 150 000 foglalkoztatottját bocsátja el.)

Sok-sok ezer fiatal szép kilátásokkal csábítottak el tegnap, holnap pedig máris munkanélkülivé válik egy másik országban, amelytől azt remélte, hogy új hazája lesz. Az is megtörténhet, hogy fél fizetést kínálnak neki az eddigi egész helyett (úgy is könnyen helyettesíthető másokkal,

akik el fogják fogadni a fél fizetést is). Nehéz a Nyugaton hazát lelni!

Egyik nap dolgozni, már másik nap várni és csak várni, s ez így megy, és így fog menni években keresztül.

Van egy másik lehetőség is! Mosogatás és szállodai mosógépkezelő helyett (!) „urak” kutyáit sétáltatni, az udvaruk fűvét nyírni. Jobb esetben csomagolni egy raktárban, pizzát szállítani egy robogón (de gyorsan!).

Mit nem lehet még robotizálni? Lehet-e a targoncakezelést, a masszírozást, az öregek fürdetését, a reklámtábla hordását a háton és hason stb., s mindezt reggeltől estig. Ezenkívül egy vagy másfél órát utazni a „munkahelyig”, meg ugyanannyit este haza, abba a lakásba, amelyet 10-15-en együtt bérelnek (például Londonban).

Biztosan állítom, hogy mielőtt az arab migránsok befutnak Nyugatra, a magyar és szerb fiatalok egy részét szélnek eresztik a jobban fizető munkahelyekről. Kereshetnek új „munkahelyet” mint takarítónő vagy kifutólegény az online eladási rendszerben.

A 2006–2008-as „zseniális” (Soros-féle) szélhámosággal kirobbantott világválság következtében, amikor több millió család lakása és lakóháza került jelzálog alá, s azután legjobb esetben bérlakásba költözhetett, összezsugorította, megnyomorította, elszegényítette az „alsó”, a „középső” és a „felső” középosztályt. Azóta sem tért magához az a rész, amely még létezik, és hisz az újbóli felemelkedésben. A negyedik ipari forradalom hatása ennél is brutálisabb lesz. Százezrek fognak demoralizálódni és deklasszálódni.

Amikor „repül a nagy kő”, nem lehet tudni, hogy hol áll meg, és „kit hogyan talál meg”.

Nem mese ez, és nem ijesztgetés. Ki fog bővülni az alvilág és az abban lehetséges foglalkozások tárháza. Ezek az új foglalkozások azonban ma még ismeretlenek, és nem tudjuk őket felsorolni.

A negyedik ipari forradalom, természetesen, érinteni fogja az uralkodó gazdasági és politikai elitet is (az egyes országok és a föld népességének 1-2%-a). De nem kell féltetni az elit tagjait. Továbbra is ott lesznek Dubaiban a megye nagyságú magántulajdonú szafarijukban, luxus jachtjukban, palotájukban, villájukban maradnak. Ez idő szerint nincs hatalom, amely akár megféleml-

líthatné, megijeszthetné a kapzsi kapitalizmust (pedig nem a saját pénzével szórakozik, hanem a máséval, a világ népessége pénzének és megtakarításainak a 98%-a felett rendelkezik).

A magyar költő ma nagyot tévedne, ha a munkásotthon homlokára akarná kiírni, hogy: „Csak az a bitang és hazátlan, / Ki here módra él magában!” Ezek a sorok a mai kaszinókapitalizmust jellemzik!

A bankjaik és szórakozóhelyeik felirata ez lehetne: A közép-európai fiatalok, akik ma már mind iskolázottak, és rendelkeznek valamilyen szakmával, nem bitangok és nem hazátlanok; dolgozni akarnak, normális fizetésért, s nem akarnak magányosan élni, hanem családban és emberi közösségben. Nincs politikai erejű közösség, amely védené őket. Nincs rendes munkaidős munkahelyük, értelmes munkájuk. Nincs nyugdíj- és egészségbiztosításuk a „befogadó” országban. Nem tudnak házat vagy lakást venni maguknak. Még csak bérelni sem tudnak rendes lakást, nyugalmat és privát életet maguknak. (A németektől hallom: „Jaj de jó nektek ott Magyarországon: ott falun, városban mindenki a saját házában, lakásában lakik! Nálunk nem így van!”) Mindenkinek lesz okostelefonja, de szaktudását, képességeit, munkáját nem fogja tudni „eladni”. Érzelemléte olyan sivárrá válik, amilyenek a „gazdája” akarja látni.

A világ eltávolodott a XIX. század kezdetétől, az első ipari forradalom bajaitól.

A negyedik ipari forradalom a bajok nagy részét megoldhatná. De hol az akarat ehhez?

Következtetés

1. Korlátolt világnézetű és visszás akaratú az, aki képtelen Magyarországot, a szomszédos országokban élő magyar kisebbségeket és a világban szétszóródott magyarokat a nyugati kultúrkör részeként elfogadni.

2. Az előbbiből azonban nem következik, hogy ennek a Nyugatnak oda kell adni minden évben harácsként népességünk fiatalságát.

3. A népesség akár egy részének is az elvesztése még a nagy nemzeteket is megrázkódtatja egy-két évszázadra (Franciaország és Oroszország a forradalmaik következtében, Németország a két vesztes háború után).

4. Ha egy kis nép (mint amilyen a magyar) elveszti népessége egy részét, abból nagy baj származik, mert mindig csak a megmaradás és a gazdasági felemelkedés kritikus tömegének határán fog létezni a közgondolkodásban és cselekvésben.

5. Nem szabad megengedni, hogy a kivándorlásra kényszerítő egzisztenciális okok összekeveredjenek a tévhittektől önámításra készítő, külföldről irányított manipulációval, mert ez megsokszorozza a kivándorlás méretét.

6. Ez ellen csak a saját kultúránk, értékeink és népünk mindig megújuló nevelése ad védelmet. Semmi más!

A Nabucco-díszlet